

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 101.468 van 4 december 2001
in de zaak A. 85.231/VII-18.728**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat E. VAN DE WALLE,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 H. Wafelaertstraat 47-51

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 6 juni 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 mei 1999;

Gelet op het arrest nr. 84.575 van 7 januari 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord en de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 14 november 1998 en verklaarde zich op 18 november 1998 vluchteling.

1.2. Op 2 februari 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 mei 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 16 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Lingala taal machtig is.

Betrokkene verklaarde de Congolese (Democratische Republiek Congo) nationaliteit te bezitten en tot de Inongo etnie te behoren. Haar schoonbroer, Mr. B. N., zou in mei 1997 zijn teruggekeerd naar Kinshasa vanuit zijn asieland België om voor President Kabila te werken.

Sindsdien zou hij regelmatig bij haar thuis, in de wijk Matonge van Kinshasa, zijn langgekomen. Eind mei 1998 zou hij zijn gearresteerd door de autoriteiten in Kinshasa (in het restaurant dat betrokkene in de Matongewijk uitbaatte) en vervolgens zijn vastgehouden op een onbekende plaats. Op 25 juni 1998 zouden militairen van het AFDL ('Alliance des Forces Démocratiques pour la Libération') haar huis zijn binnengevallen (tevergeefs) op zoek naar documenten betreffende de rebellie tegen Kabila.

Eind september 1998 zouden militairen haar huis opnieuw (zonder resultaat) doorzocht hebben, nadat buurtbewoners beweerden dat ze deel uitmaakt van een familie rebellen. In oktober 1998 zou een zekere Mr. Malila, - eigenaar van een vliegtuigmaatschappij, en tevens een vriend van haar schoonbroer - haar een vliegtuigticket en een paspoort bezorgd hebben. Hij zou haar eveneens de naam hebben gegeven van een contactpersoon, Mr. S., die voor de immigratie op de luchthaven van Ndjili werkte. Drie dagen later werd Mr. M. gedood omdat hij beschuldigd werd van rebel te zijn.

Op 25 oktober 1998 zou ze getracht hebben aan de luchthaven in contact te komen met deze laatste en naar aanleiding hiervan zijn gearresteerd (Mr. S.i werd verdacht een rebel te zijn) en opgesloten in het militaire kamp Tshatshi. Na twee weken zou ze zijn vrijgelaten. Ondertussen zouden haar eigen huis en dat van haar ouders (in Matete) zijn bezet door agenten van het AFDL. Ze zou vervolgens in de gemeente Massina te rade zijn gegaan bij een zekere Mr. B., die eveneens werkte voor de immigratie op de luchthaven van Ndjili, en die haar reis naar België organiseerde. Op 13 november 1998 zou ze via de luchthaven van Ndjili in Kinshasa naar België zijn gereisd, waar ze op 18 november 1998 asiel aanvraagde.

Betrokkene blijkt niet in staat om doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken. Er diende immers te worden vastgesteld dat het relaas van betrokkene ongeloofwaardig is wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen.

Zo stelt betrokkene ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat haar schoonbroer, Mr. B. N., in mei 1997 vanuit België naar Kinshasa terugkeerde, eind mei 1998 werd gearresteerd en vervolgens werd vastgehouden op een onbekende plaats. Uit een vertrouwelijke nota van het Commissariaat-generaal dd. 26 juni 1998 blijkt echter dat de heer B., volgens zijn verklaring, pas op 27 juni 1997 naar Kinshasa zou zijn teruggekeerd, er op 16 augustus 1997 zou zijn gearresteerd, maar zou ontsnapt zijn en op 18 oktober 1997 zou zijn teruggekeerd naar België. Deze laatste verklaring is tegenstrijdig met de verklaring van betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15 december 1998, volgens dewelke haar schoonbroer één maand na zijn terugkeer naar Kinshasa zou zijn teruggekeerd naar België.

Vervolgens beweerde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat militairen haar huis een eerste maal binnenvielen op 26 juni 1998 en een tweede maal op het einde van september 1998 en dat ze telkens op zoek waren naar documenten. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde betrokkene echter niets met betrekking tot deze tweede inval door de militairen.

Wel stelde ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vriend/bijzit - van Rwandese afkomst en vader van één van haar kinderen - op 28 juni 1998 door de buurtbewoners werd vermoord en verbrand. Tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal vermeldde betrokkene dit tragische voorval echter niet, en spreekt ze zelfs in het geheel niet over deze bijzit.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze verklaringen, temeer daar van dergelijke uitingen van algemene volkswoede tegen Rwandese of Tutsis nog geen melding werd gedaan op dat moment in Kinshasa (zie algemene pers uit die periode). Verder stelt betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat, toen zij werd vrijgelaten, het huis van haar ouders bezet door het AFDL terwijl zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat er zich op dat ogenblik niemand in het huis bevond. Tenslotte haalde betrokkene aan dat haar vrees voor vervolging zou zijn gebaseerd op de fysieke gelijkenis die zij zou vertonen met haar zus Y. M., die op 18 september 1995 als vluchteling werd erkend in België. Dit argument is echter irrelevant daar uit het dossier van voornoemde zus blijkt dat zij naar België vluchtte in 1992 om aan vervolging door het Mobuturegime te ontkomen. De oorzaak van de vlucht van voornoemde zus houdt dus geen verband met het dossier van betrokkene.

Betrokkenes reisweg, identiteit en nationaliteit kunnen hoedanook niet worden nagegaan, daar betrokkene geen documenten ter zake voorlegt.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep verder geen elementen die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hetzelfde geldt voor de schriftelijke verklaring dd. 25 maart 1999 vanwege betrokkenes schoonbroer, Mr. B.-N.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene.

Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar is."

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel, bestaande uit vier onderdelen, de schending aanvoert van de artikelen 49, 52, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheids-, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel dat elke overheidshandeling op juiste en pertinente motieven moet gesteund zijn;

2.1. Overwegende dat in een eerste onderdeel wordt gesteld dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden, doordat de commissaris-generaal in de beoordeling van het asielrelaas van de verzoekende partij geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat zij haar asielaanvraag steunt op de erkenning van haar schoonbroer dhr. Bonsenge als politiek vluchteling in België;

Overwegende dat de commissaris-generaal, op grond van de gegevens van het dossier, vaststelde dat de verzoekende partij niet in staat blijkt om doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken daar er diende te worden vastgesteld dat haar relaas ongeloofwaardig is wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen;

Overwegende dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en vaagheden, ook met betrekking tot het lot van de schoonbroer van de verzoekende partij, meer bepaald steun vinden in de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd in het kader van het dringend beroep; dat deze gegevens ook werden vergeleken met deze uit het dossier betreffende de asielaanvraag van de schoonbroer; dat de commissaris-generaal aldus aan correcte feitenvinding heeft gedaan;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd uitgenodigd voor een interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 maart 1999, waar zij de mogelijkheid kreeg haar asielrelaas uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, (nieuwe en/of aanvullende) stukken neer te leggen; dat het verhoor gebeurde in aanwezigheid van een tolk die de Lingalataal machtig is; dat gelet op het voorgaande de verzoekende partij bezwaarlijk kan

stellen dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit een incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede onderdeel van haar middel stelt dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden, doordat de bestreden beslissing haar verklaringen verkeerd interpreteert en bijgevolg ten onrechte tot de conclusie komt dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de Raad van State enkel nagaat of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn;

Overwegende dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in de bestreden beslissing kennelijk ongegrond werd verklaard om verschillende motieven die worden uiteengezet in die beslissing; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat het relaas van de verzoekende partij vaag, tegenstrijdig en onwaarschijnlijk was met betrekking tot de terugkeer van haar schoonbroer naar Kinshasa; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts enkele tegenstrijdigheden heeft vastgesteld in de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en in het kader van het dringend beroep zoals m.b.t. de inval van militairen in haar woning, de moord op haar vriend, de bezetting van het huis van haar ouders door de AFDL, de fysieke gelijkenis met haar zus; dat de verzoekende partij in het middelonderdeel niet in concreto aantoonde dat deze motieven onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde onderdeel van het middel stelt dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt, doordat zij haar familiebanden met dhr. B. niet in aanmerking neemt;

Overwegende dat het onderdeel feitelijke grondslag mist; dat in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van de familieband van de verzoekende partij met de heer B. N.;

2.4. Overwegende dat in het vierde onderdeel de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met het redelijkheidsbeginsel, doordat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar lage scholingsgraad, het feit dat zij nauwelijks notie heeft van tijd en de traumatiserende gebeurtenissen die zij in haar land van herkomst heeft meegemaakt, dat zij tijdens het verhoor niet werd bijgestaan door een advocaat, en dat het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken minder uitgebreid en gedetailleerd is dan dat voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat, wat de beweerde lage scholingsgraad betreft, dient opgemerkt te worden dat aan de verzoekende partij, die toch een diploma van secundair onderwijs heeft bekomen, enkel gevraagd werd om haar asielrelaas uiteen te zetten; dat omtrent belangrijke feiten in het leven, die de essentie van de asielaanvraag uitmaken -de moord op de vriend/bijzit-, zelfs van een persoon met een geringe opleiding mag verwacht worden dat hij in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te geven; dat de verzoekende partij bovendien niet aantoonde op welke manier haar lage scholingsgraad een concrete invloed zou hebben gehad op het resultaat van de bestreden beslissing;

Overwegende dat, wat de notie van tijd betreft, de verzoekende partij blijkbaar geen exacte datum kan kleven op een gebeurtenis die, volgens haar eigen zeggen, het begin was van al haar problemen, namelijk de terugkeer van haar schoonbroer uit België naar Congo; dat de verzoekende partij bovendien voor andere gebeurtenissen wel een exacte datum blijkt te kunnen opgeven; dat haar bewering m.b.t. de zwakke notie van tijd twijfelachtig en zelfs contradictoir lijkt;

Overwegende wat de grief van de verzoekende partij betreft dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal niet werd bijgestaan door een advocaat, dat het de verzoekende partij vrij stond zich te laten vergezellen van een advocaat naar haar keuze, doch dat op de commissaris-generaal geen enkele wettelijke verplichting rust om in de bijstand van een advocaat tijdens het verhoor te voorzien;

Overwegende dat, wat de beweerde traumatiserende ervaringen van de verzoekende partij betreft, kan opgemerkt worden dat zij tijdens het interview op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans kreeg om deze op omstandige wijze uiteen te zetten; dat zij in haar memorie van wederantwoord stelt dat zij niet "in alle rust" haar verhaal heeft kunnen uiteenzetten vermits een dergelijk interview stresserend is; dat het doel van het interview erin bestaat dat de kandidaat-vluchteling zijn asielrelaas op omstandige wijze uiteenzet, waarbij derhalve van de betrokkene verwacht wordt dat hij zo goed mogelijk meewerkt en zoveel mogelijk relevante feiten weergeeft;

Overwegende dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij alle relevante gebeurtenissen, hoe dramatisch ook, ter ondersteuning van zijn asielrelaas aanbrengt; dat aan de verzoekende partij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid geboden werd om haar asielmotieven uiteen te zetten; dat van de verzoekende partij redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij de moord op haar vriend, als één van de beweegredenen voor haar vlucht, vermeldt wanneer haar wordt gevraagd welke haar vluchtmotieven waren;

Overwegende dat de verzoekende partij nog voorhoudt dat het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken beperkter is, en eigenlijk een samenvatting is van de

verklaringen van de kandidaat-vluchteling; dat evenwel het al of niet uitgebreid karakter van de verhoren geen verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen; dat bovendien uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 december 1998 blijkt dat de verzoekende partij een twee bladzijden tellende uiteenzetting heeft kunnen geven van haar asielrelaas; dat zij trouwens voor de Dienst Vreemdelingenzaken wél, en voor de commissaris-generaal niet, gewag heeft gemaakt van het meest vreesaanjagende en traumatiserende feit, namelijk de moord op haar levensgezel;

2.5. Overwegende dat de verzoekende partij tenslotte tracht de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden te weerleggen;

Overwegende dat de commissaris-generaal oordeelde dat de verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van het feit dat haar vriend/bijzit van Rwandese afkomst en vader van één van haar kinderen, op 28 juni 1998 door de buurtbewoners werd vermoord en verbrand, terwijl zij tijdens het verhoor door de commissaris-generaal dit tragische voorval niet vermeldde, en zelfs in het geheel niet meer sprak over haar bijzit;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat zij hiervan op het Commissariaat-generaal geen melding maakte omdat haar daar niet naar gevraagd werd en verder omdat zij deze feiten zou verdrongen hebben; dat, zoals bij de bespreking van het vierde onderdeel werd gezegd, moet worden aangenomen dat indien bepaalde ervaringen -ook al zijn deze dramatisch- aan de oorsprong lagen van de vlucht uit het land van herkomst en dus van fundamenteel belang zijn om erkend te worden als asielzoeker, van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij deze gebeurtenissen ter ondersteuning van zijn asielrelaas aanbrengt; dat aan de verzoekende partij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid geboden werd om haar asielmotieven uiteen te zetten, doch dat dit geenszins inhoudt dat zij zich diende te beperken tot het beantwoorden van de gestelde vragen; dat van de verzoekende partij redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij de moord op haar vriend, als één van de beweegredenen voor haar vlucht, vermeldt wanneer haar naar haar vluchtmotieven wordt gevraagd; dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om zijn relaas op een zo volledig en coherent mogelijke wijze uiteen te zetten; dat op de overige opmerkingen van de verzoekende partij inzake het niet bijgestaan worden door een advocaat, haar gebrekkige scholing en notie van tijd reeds werd ingegaan bij het onderzoek van het vierde onderdeel;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal gedane vaststelling met betrekking tot de moord op de levensgezel van de verzoekende partij volstond om te oordelen dat er geen voldoende aanwijzingen bestaan van een gegronsd vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, zodat de asielaanvraag kennelijk

ongegrond is; dat het bijgevolg overbodig is de andere beweerde tegenstrijdigheden op hun waarachtigheid en redelijkheid te toetsen;

Overwegende dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier december tweeduizend en één, door

M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

L. JOLIE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

M.-R. BRACKE.